

شکستی که پل پیروزی شد

امیررضا همایون
روزنامه‌نگار

بازی دو تیم پرسپولیس و سپاهان مهم‌ترین بازی هفته آخر لیگ برتر پیش از پایان سال ۱۴۰۱ بود. مسابقه‌ای که طبق شرایط جدول حساسیت زیادی در قهرمانی داشت و می‌توان گفت این بازی مصاف ۶ امتیازی تیم‌های بالانشین جدول بود.

رقابتی که برخلاف پیش‌بینی اکثر کارشناسان و هواداران با پیروزی شاگردان ژوزه مورایس پرتغالی به پایان رسید. این مسابقه اما از یک جهت بسیار مهم قابل بررسی است. مورایس پرتغالی در بازی با پرسپولیس تفاوت یک سرمربی خوب خارجی با مربیان زیر متوسط که عملکرد ضعیفی در فوتبال ایران داشته‌اند را نشان داد.

اینکه او توانست در ظرف مدت کوتاهی و قریب به دو هفته تیمش را از شوک شکست مقابل سرخپوشان در جام حذفی فوتبال ایران خارج کند. سپاهان در بازی سرنوشت‌ساز و ۶ امتیازی لیگ نمایشی کاملاً برتر نسبت به رقیب تهرانی داشت و با هر متر و معیاری شایسته پیروزی بود.

زردها با این برد شانس خود برای رسیدن به‌عنوان قهرمانی ایران را تا حدود زیادی بالا بردند. آنها شکست در جام حذفی مقابل سرخپوشان را پلی برای رسیدن به پیروزی در بازی مهم‌تر یعنی لیگ کردند؛ آنچه سبب شد طلایی‌پوشان جایگاه خودشان در صدر جدول رده‌بندی را مستحکم‌تر کنند. در مقابل جایگاه دوم شاگردان گل محمدی در لیگ برتر متزلزل شد و آنها با توجه به برد استقلال حتی جایگاه دوم را نیز از دست دادند تا سال ۱۴۰۱ را با حضور در رتبه سوم جدول رده‌بندی تمام کنند. اتفاقی که آنها را از قهرمانی و جام دورتر می‌کند و با توجه به هزینه‌هایی که این باشگاه در تابستان و نقل و انتقالات کرده، غیرمنتظره است. با این شکست و دور شدن از قهرمانی جایگاه گل محمدی روی نیمکت سرخپوشان هم لرزان‌تر از گذشته به نظر می‌رسد.

تیم جذاب ژوزه مورایس حالا با این عملکرد شانس اول کسب عنوان قهرمانی لیگ برتر است. عنوانی که طلایی‌پوشان برای رسیدن دوباره به آن کمی بیش از ۹ سال صبر کرده‌اند و به نظر می‌رسد تیمشان تحت هدایت مغز متفکر سابق ژوزه مورینیو به آن دست پیدا کند.

اگرچه فوتبال غیر قابل پیش‌بینی است و تا روز آخر هیچ چیز قابل پیش‌بینی نخواهد بود بویژه اینکه استقلال نیز در مهم‌ترین مقطع از فصل به بهترین فرم خود رسیده و نفس و به نفس صدرنشین جلو می‌آید و همین بزرگترین تهدید برای زردهاست اما تیم فوق‌العاده مورایس شانس اول کسب جام در پایان فصل است. تیمی که سال را در قامت صدرنشین بلا منازع و جدی‌ترین مدعی قهرمانی به پایان می‌برد.

دلبرانگی، خاصه در بهار!

هومن جعفری
روزنامه‌نگار

این همان نمایش نهایی بود که استقلال نیاز داشت. همان برد آخر. یادش به هوادارانی که وفادارانه پای تیم خود ایستاده بودند و چقدر مزه داشت این برد اگر طرفدار استقلال بودی. چقدر شیرین می‌شد این برد برایت اگر طرفدار استقلال بودی و نگاه می‌کردی که تیمت چقدر

قشنگ مشغول بازی تهاجمی و حساب‌شده و هدفمند است. معجزه زمان را اگر بخواهی دنبال کنی باید بروی سراغ استقلال نیم فصل اول و بازی شلخته بدون بازیساز، با بازی حساب‌شده حالا که تیم نظم و انسجام گرفته و مربی منظور فنی‌اش را به همه فهمانده و بازیکن‌ها با هم هماهنگ شده‌اند و فهمیده‌اند که باید چه کنند که سینیور، حالش خوب باشد. در چنین روزهایی است که تماشاگر این تیم بودن، از همیشه بیشتر مزه دارد.

مشخص هم هست که مزه‌اش هم رفته زیر زبان آتیهایی که در سرما و گرما عادت کرده‌اند به تشویق کردن این تیم از روی سکوها!

خوب که فکرش را می‌کنم، می‌بینم دلدادگی اگر سری داشته باشد، باید بجویمیش در همین سر دلبرانگی ساینپتوی شوریده‌دل که نصف فصل را به علت اخراج شدن از دست داده و جماعت طوری شیدایش شده‌اند که انگار از بجگی بازیکن تاج بوده و گاسپادین رایکوف کشفش کرده و یک عمر هم‌تیمی ناصر و منصور بوده و

خیلی دور خیلی نزدیک

سینا فتوت
روزنامه‌نگار

از قبل هم قابل پیش‌بینی بود که نبرد استقلال مقابل فولاد در هفته آخر لیگ برتر در سال ۱۴۰۱ برخلاف بازی‌های قبلی این دو تیم یک مصاف نه‌چندان دشوار باشد. اوجگیری دوباره آبی‌ها با ساینپتو و البته شرایط فولاد که با علیمنصور هم تغییری نکرده و بدل به یک تیم بی‌آزار و آسانگیر شده، روی کاغذ برد را به‌نام آبی‌ها ثبت کرده بود اما در جریان بازی این پیش‌بینی رنگ واقعیت گرفت و استقلال برد قطعی کسب کرد که در آن هیچ حرف و حدیثی وجود نداشت.

این مسابقه بواسطه شکست پرسپولیس مقابل سپاهان و شرایط جدول برای پسران ساینپتو بسیار حساس بود؛ چه آنکه اگر آنها موفق به شکست شاگردان علیمنصور در

اهواز می‌شدند، به رتبه دوم جدول رده‌بندی لیگ برتر صعود می‌کردند و نفس به نفس سپاهان در جدول و در فاصله ۳ امتیازی صدرنشین به جگه و گریز و تعقیب خود در کورس قهرمانی ادامه می‌داندند. آنچه در نهایت برای استقلال رقم خورد.

مهمتر از برد استقلال اما نمایش تماشایی و قاطعانه این تیم بود که چشم‌ها را خیره کرد. آنها در یک بازی برتر حریف را منکوب کردند و کاملاً شایسته پیروزی بودند تا کسی در ۳ امتیاز آنها در این بازی ذره‌ای تردید نداشته باشد.

نمایش استقلال دو نکته کلیدی را ثابت کرد؛ اول اینکه تیم تحت هدایت ساینپتو برخلاف پیش‌بینی‌ها در آغاز ماراتن بازی‌های دشوارش در لیگ از هم فرو نپاشید و به روند رشد و صعودی خود ادامه داد. آنها همچنان مانند یک دژ مستحکم و نفوذناپذیر به نظر می‌رسند که در نیم فصل دوم هنوز تیمی

آنها را فتح نکرده.

از سوی دیگر این مربی پرتغالی موفق شده تیمش را از نظر ذهنی حفظ کند. اتفاقی که با توجه به حواشی مدیریتی این تیم از جمله پرداخت طلب میلیاردری آندره‌آ استراماچونی سرمربی سابق کار بسیار دشواری به نظر می‌رسید اما ساینپتو ثابت کرد آقدر توانایی و تجربه دارد که در هر شرایطی تمرکز بازیکنانش را حفظ کرده و از حواشی دور نگه دارد.

در نقطه مقابل اما علیرضا منصوریان ثابت کرد که هنوز هم همان مربی سابق است؛ مردی که بیش از مسائل فنی و فوتبالی به ادا و اطوار و نمایش بیشتر اهمیت می‌دهد و به اندازه‌ای در آن افراط کرده و غرق شده که دیگر مربیگری فوتبال را فراموش کرده. مربی که بیش از فوتبال به نمایش فکر می‌کند. علیمنصور باوجود دوری یکساله از لیگ برتر همچنان باگ‌های سابق خودش را حفظ

کرده. مردی که نشان داده توانایی رهبری تیم‌های پرستاره را ندارد اما در تیم‌های متوسط و یا ضعیف عملکرد متفاوتی از خودش به نمایش می‌گذارد. اعتراض هواداران فولاد پس از شکست مقابل آبی‌پوشان نشان داد که ماه عسل منصوریان خیلی زودتر از آنچه تصورش را می‌کرد، در اهواز به پایان رسیده و روزهای دشوارش با تیم اول خوزستان آغاز شده. روزهایی که باید دید با آغاز دوباره لیگ برتر در سال ۱۴۰۲ به پایان می‌رسد یا نه. آیا منصوریان با این روند فصل را روی نیمکت فولاد به پایان خواهد برد؟ به‌رحال هرچه که بود پایان سال جاری برای استقلال به مانند آغازش خوش بود، شادی‌ای که البته هواداران این تیم باید امیدوار باشند در سال جدید هم ادامه‌دار باشد، موضوعی که البته باتوجه به روند آبی‌ها در هفته‌های جاری دور از دسترس نخواهد بود.

این استقلال قهرمان می‌شود

شاگردان ساینپتو می‌بینند، نگاه جدی به تکرار قهرمانی داشته باشند. حالا اختلاف امتیاز با صدر به عدد ۳ رسیده و هر چقدر بازی‌ها سخت‌تر می‌شود، استقلال هم بهتر بازی می‌کند. از این استقلال خوش‌تان بیاید یا نه، آنها قدرتمند و جذاب بازی می‌کنند، حتی در اهواز مقابل فولاد. این تیم، توانایی کسب هر افتخاری از جمله قهرمانی فصل را دارد زیرا توانسته استعدادهايش را ثابت کند.

دفاعی بازی نمی‌کند و اتفاقاً همیشه در حال حمله کردن است. فوتبال زیبا و تهاجمی ارائه می‌کند، خوب گل می‌زند و بموقع، بازی‌هایش را می‌برد. آنها در یکی از بیج‌های مهم لیگ، پرسپولیس را جا گذاشتند و حالا در کنار سپاهان به‌عنوان دومین تیم لیگ، وارد سال جدید می‌شوند. این اتفاق می‌تواند پرسپولیس‌ها را ناامید کند اما موجب شادی شدید استقلال‌هاست. هواداران این تیم حق دارند با توجه به قدرتی که از

فولاد و بحران تمام‌کنندگی

مشکل فولاد همانی است که زمان نکونام هم بود. خط حمله زهر ندارد. مهاجم گلزن هم ندارند و نوعی از بیماری و آفت در این تیم دیده می‌شود که حتی به بازیکن خارجی هم سرایت کرده طوری که در شش قدم دروازه خالی را بیرون می‌زند. فولاد اگر هرچه سریع‌تر این محضلش را حل نکند، باید خیلی زود با منصوریان هم خداحافظی کند. شاید آنها مشکل ذهنیت دارند نه مشکل کمبود انسانی!

عادت‌های زمان جواد نکونام را به این زودی از تن بیرون کنند. منصوریان زمان می‌خواهد تا سوار این تیم شود و فولاد زمان می‌خواهد تا با منصوریان خو بگیرد. اتفاقاً چیزی هم که تماشاگر ندارد صبر و زمان است. منصوریان زمان و فرصت زیادی برای اثبات خودش به اهوازی‌ها ندارد و باید به‌دنبال راه‌هایی غیر از پوشیدن لباس‌های محلی باشد تا دل آنها را مال خود کند.

رونمایی از چهره مدافع قهرمانی

ایمان گودرزی
روزنامه‌نگار

استقلال این فصل همه چیز داشت و دارد، حضور ساینپتو هیجان و حرارت این تیم را در کناره‌های زمین نیز بیشتر از هر زمان دیگری به بیننده‌ها القا می‌کند. شاگردان ساینپتو در ۸ بازی اخیر خود در تمام رقابت‌ها باختی نداشته و ۷ پیروزی و یک مساوی به‌نام خود زده است و با برد قاطعانه مقابل فولاد حالا فقط سه امتیاز با صدر جدول و سپاهان فاصله دارند. پس از بالا و پایین‌های زیادی که استقلال‌ها در نیم فصل اول داشتند و حتی مقطعی اختلاف آبی‌ها با صدر ۸ امتیاز رسید، حالا مرد پرتغالی که یک بازی در میان روی سکو و نیمکت است تیمش را به ثبات بسیار خوبی رسانده و این تیم همان استقلال مد نظر هواداران شده است. یکی دیگر از نکات قابل توجه آبی‌ها عملکرد بی‌نظیر خط حمله این تیم بعد از جام جهانی است، ساینپتو در ابتدای فصل مشکلات زیادی با مهاجمان گل‌زن خود داشت اما هفته به هفته تیم بهتر شد و حالا با روی دور افتادن بازیکنی مثل قایدی روند گلزنی‌های آبی‌ها بخوبی پیش می‌رود. شاید تنها نقطه سیاه این ترکیب سجاد شهباززاده باشد، سجادی که به‌عنوان بصب تابستانی به استقلال بازگشت این فصل نتوانست حتی نیمی از دقایق ممکن را به میدان برود و هیچ گل و پاس کلی به‌نام خودش نزد. به هر حال عملکرد بقیه مهاجمان به اندازه‌ای خوب است که این ضعف را نادیده بگیریم، استقلال در هفته‌های اخیر بخوبی نشان داده که حالا واقعاً می‌شود روی آنها به‌عنوان مدعی اصلی قهرمانی و مدافع آن حساب کرد و هیچ یک از تیم‌های بالانشین نباید تیم ساینپتو دائم‌المحروم را دست‌کم بگیرند.